

Arrest

nr. 57 986 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Na de vaststelling dat verzoeker op 20 januari 2007 een asielaanvraag had ingediend in Zwitserland, werden de Zwitserse autoriteiten om de terugname van verzoeker verzocht op grond van artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 10 december 2009 verklaarde Zwitserland zich expliciet akkoord met de terugname van verzoeker.

1.4. Op 2 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

1.5. Verzoekende partij werd op 10 februari 2010 aan de Zwitserse autoriteiten overgedragen.

1.6. Verzoeker diende tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing bij de Raad een annulatieberoep in, dat bij arrest nr. 41 752 van 19 april 2010 verworpen werd.

1.7. Op 27 december 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.8. Er werd opnieuw een overnameverzoek gericht tot de Zwitserse autoriteiten op grond van de Dublin II-verordening.

1.9. Op 6 januari 2011 verklaarden de Zwitserse autoriteiten zich expliciet akkoord met het verzoek tot terugname op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin II-verordening.

1.10. Op 10 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing werd samen met een beslissing tot vasthouding betekend op dezelfde dag. De bijlage 26 quater vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene heeft op 27/12/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15/03/1989.

Uit het Eurodacverslag van 27/12/2010 bleek dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Noorwegen op 06/05/2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28/09/2009 een eerste asielaanvraag indiende in België. In het kader van deze asielaanvraag werd op 02/02/2010 een beslissing 26quater genomen gezien Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat bleek voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Betrokkene verklaarde immers bij zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dat hij reeds in 2007 in Zwitserland een asielaanvraag had ingediend. Op 10/02/2010 werd betrokkene gerepatriëerd naar Zwitserland. Betrokkene diende op 27/12/2010 een twee asielaanvraag in te België. Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 27/12/2010 verklaart betrokkene dat hij na zijn repatriëring in Zwitserland werd vastgehouden omdat hij niet over de nodige documenten beschikte. Betrokkene verklaart dat hij na zijn vrijlating op 20/12/2010 Zwitserland opnieuw heeft verlaten en via Frankrijk naar België is gekomen. Op basis van bovenstaande informatie werd op 28/12/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening aan de Zwitserse autoriteiten verstuurd. De Zwitserse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06/01/2011 weten dat de betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 wordt teruggenomen. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. Zwitserland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer betrokkene gevraagd wordt of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt hij dat dit was omdat hij hier reeds eerder asiel had gevraagd. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij zou wel twee neven hebben in het Verenigd Koninkrijk, maar betrokken weet niet precies waar, zodanig dat niet aannemelijk kan worden gemaakt dat betrokkene afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch, ...) van deze familie. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Omtrent zijn gezondheidstoestand meldt betrokkene problemen met zijn nieren en lever. Echter, in het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische documenten aanwezig. Bijgevolg zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Zwitserse autoriteiten. (2)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikel 3.2 van de Dublin II-verordening.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Door de betreden beslissing zal verzoeker terug worden gestuurd naar Zwitserland, alwaar met quasi zekerheid zijn asiel zal worden geweigerd / niet worden onderzocht, zodat verzoeker uiteindelijk zal gerepatrieerd naar Soedan.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn land. Hij dient immers op persoonlijk voor zijn leven te vrezen en of folteringen. Soedan wordt immers reeds lange tijd geteisterd door verschillende conflicten zodat het absoluut uit den boze is dan verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn land.

Eerste en vooral in is er het gewapende conflict in Zuid Soedan tussen de rebellen van de SLPA en de regering. Dit gewapend conflict gaat gepaard met verschillende burgerdoden, verkrachtingen en folteringen.

De tweede is er het gewapend conflict in het Noorden tussen de regering en JEM rebellen waarbij opnieuw talloze onschuldige mensen het slachtoffer zijn. Verzoeker is van deze streek afkomstig en is gevlucht naar de bekendste stad in deze regio, namelijk Darfoer. Helaas moet worden gezegd dat noch de rebellen noch het regeringsleger iets doen aan de bescherming van de Soedanese burgers, integendeel moord, plunderingen, verkrachtingen, ...worden op groot schaal toegepast. Verzoeker dient dan ook persoonlijk voor zijn leven en of folteringen te vrezen.

Human rights watch heeft in dit verband nog een recent persartikel nog bericht over de verslechterende toestand in Darfoe (Zie <http://www.hrw.org/en/news/2011/01/08/sudan-deteriorating-situation-darfur>).

Ten derde is er het gewapend conflict met Eritrea, waar op de grens tussen verzoekers thuisland en Eritrea verschillende gewapende stammenconflicten plaatsvinden.

Tot slotte is er de weigering van de ex president El Bashir om zich aan te geven aan het Internationaal Strafhof van Den Haag, meer nog hij riep om tot betogingen en protestacties waar opnieuw burgers het slachtoffer werden van de aanhangers en tegenstanders van deze president.

Moet het nog worden gezegd dat in deze omstandigheden verzoeker terugsturen naar Zwitserland en de asielaanvraag niet zelf behandelen schuldig maken is op een indirecte wijze aan het verbod op refoulement en een schending uitmaakt van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Dublin II Verordening.

In plaats van de bestreden beslissing diende België de asielvraag zelf te behandelen. Het eerste en enige middel is derhalve gegrond.”

2.2. Gans verzoekers betoog ter ondersteuning van zijn middel steunt op zijn overtuiging dat in Zwitserland *“met quasi zekerheid zijn asiel zal worden geweigerd/niet worden onderzocht, zodat verzoeker uiteindelijk zal gerepatrieerd worden naar Soedan.”* Verzoeker brengt echter geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat de Zwitserse autoriteiten, die zoals de bestreden beslissing stelt de Conventie van Genève hebben ondertekend, zijn asielaanvraag niet zullen onderzoeken en hem zonder meer zullen terugsturen naar Soedan. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier bovendien net als de verwerende partij vast dat verzoeker reeds eerdere verblijven gehad heeft in Zwitserland en dat uit niets blijkt dat de Zwitserse autoriteiten zouden getracht hebben verzoeker te repatriëren naar Soedan zonder zijn asielaanvraag te behandelen. Diegene die aanvoert dat hij een risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of dat diens recht op leven in de zin van artikel 2 EVRM op de helling staat via een onrechtstreeks risico op verwijdering naar het land van herkomst, en dat een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer kan vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin II-verordening en derhalve zelf de asielaanvraag dient te behandelen, zal zijn beweringen dat zijn asielaanvraag niet zal onderzocht worden in de Dublinstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, moeten staven met

een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en daaruit volgend op artikel 3.2. van de Dublin II-verordening aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA